

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.3/2025/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság helység1, a 2025. évi szeptember hó 2. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberkereskedelem és kényszermunka büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 10.B.26/2024/49. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott letartóztatásának befejező napja: 2024. október 8. napja.

A másodfokú eljárásban felmerült 1.400,- (ezernégyszáz) forint bűnügyi költséget Terhelt1 vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2024. év október hó 8. napján kihirdetett 10.B.26/2024/49. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 192. § (2) bekezdés b) pontjába ütköző és a (4) bekezdés I. fordulata szerint minősülő emberkereskedelem és kényszermunka büntettével, továbbá a Btk. 197. § (1) bekezdésbe ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő szexuális erőszak büntetében.

[2] Ezért Terhelt1 vádlottat, halmazati büntetésül 5 év szabadságvesztésre, és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, továbbá vele szemben 23.000 forintra vagyonekobzást rendelt el.

[3] A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg és megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, valamint az általa őrizetben, és előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte.

[4] A bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte az eljárás során felmerült 84.550,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

[5] A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére a kiszabott büntetés súlyosítása, a vele szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés

tartamának emelése érdekében, míg a vádlott enyhítésért, védője „teljes körűen”, megalapozatlanság miatt jelentettek be fellebbezést.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.417/2024/12. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a bejelentett védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Kiemelte, hogy a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján a felülbírálat teljeskörű.

[7] Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette és a megállapított tényállás alapján helytállóan következtetett a vádlott bűnösségére, akinek a cselekményét törvényesen minősítette.

[8] Álláspontja szerint a törvényszék a bizonyítást a szükséges, és indokolt mértékben lefolytatta, és a tényállást a beszerzett bizonyítékok okszerű mérlegelésével megalapozottan állapította meg. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság az ügydöntő határozatát megfelelően megindokolta, így többek közt számot adott arról, hogy a vádlott védekezését miért nem fogadta el, és a történeti tényállást miért alapította a sértetti és a tanúk vallomására, valamint az ismertetett okiratokra.

[9] Kiemelte azt is, hogy meglátása szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét is megfelelően teljesítette, és meggyőző érveléssel fejtette ki, hogy mely bizonyítékok cáfolták azt a vádlotti védekezést.

[10] A büntetés kiszabása körében kiemelte, hogy meglátása szerint a törvényszék az irányadó körülményeket ugyan helyesen jelölte meg, azokat azonban nem a valós súlyuknak megfelelően értékelte, és a kiszabott büntetés eltúlzottan enyhe. Az ügyész kiemelte, hogy a Btk. 80. § (2) bekezdése szerint kiszabható szabadságvesztés középértéke 10 év, és a vádlott javára szóló enyhítő körülmények nem indokolják a középértéktől ezen igen jelentős eltérést. Mindezek alapján a 10 évi szabadságvesztés középértékét jobban megközelítő szabadságvesztést, és megemelt tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetést látja indokoltnak a büntetési célok elérése érdekében.

[11] Osztotta a törvényszék érvelését vagyonelkobzás, és az egyszerűsített felülvizsgálat tárgya körében.

[12] Mindezek alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte, azt, hogy a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztés büntetés, és közügyektől eltiltás tartamát emelje fel, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[13] A védő fellebbezése írásbeli indokolásában a korábbi védő fellebbezésének irányát kiegészítve az emberkereskedelem és kényszerszermunka büntette vonatkozásában az erőszak/fenyegetés, továbbá rendszeres előnyyszerzési célzat, míg a szexuális erőszak büntette tekintetében az erőszak/fenyegetés hiányában, elsődlegesen bűncselekmény hiányában történő felmentését kérte védencének.

[14] Álláspontja szerint az elsőfokon eljáró bíróság a bizonyítékokból egyrészt téves következtetést vont le, másrészt egyes bizonyítékokat nem értékelt. Ekként tévesen állapította meg a tényállást, melyből téves jogi következtetésre jutott.

[15] Érvelése szerint a kényszer, fenyegetés fennállását egyedül a sértett támasztotta alá, a védenccé tagadó vallomásával szemben. Meglátása szerint a vádlott és a sértett is következetesen vallott, így kétséget kizáró módon nem lehet megállapítani a védenccé terhére szóló tényállást.

[16] Az emberkereskedelem és kényszerszermunka büntette rendszeres haszonszerzési célzattal valósul meg, a védő szerint azonban az esetek nagy számában ez nem állapítható meg, és a terhelt jövedelmi viszonyai sem valószínűsítik.

[17] A fellebbezések nem alaposak.

[18] Az ítéltábla a Be. 590. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A védelmi fellebbezések a bűnösség megállapítására és a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezéseket is támadták, így az ítélet korlátozott felülbírálatának nem volt helye [Be. 583. § (3) bekezdés, 590. § (3) bekezdés]. Ennek megfelelően a másodfokú felülbírálat kiterjedt az eljárási szabályok megtartásának, az ítélet megalapozottságának, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezések, valamint az indokolás helyességének vizsgálatára is [Be. 590. § (2) bekezdés].

[19] Megállapítható, hogy az elsőfokú bírósági eljárásban nem történt olyan abszolút eljárási szabálysértés, amely – figyelemmel a Be. 608. § (1) bekezdése b), c), d) és f) pontjaiban foglaltakra – a felülbírálat tárgyát képező ügydöntő határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására indokolná. A törvényszék hatáskörrel és illetékességgel rendelkezett az ügy elbírálására, az ítélet meghozatalában nem vett részt kizárt bíró, a tárgyaláson valamennyi személy részt vett, akinek a jelenléte a törvény értelmében kötelező, továbbá az ítélet rendelkező része és indokolása nem ellentétes.

[20] A törvényszék nem valósított meg olyan, a Be. 608. § (1) bekezdésében meghatározott relatív eljárási szabálysértést sem, amely lényeges hatással lett volna az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására.

[21] Az elsőfokú bírósági eljárásban a vádlott és a védő a törvényes jogaikat, ezen belül a kérdezési, észrevételezési és indítványtételi jogukat korlátozás nélkül gyakorolhatták, a törvényszék a bizonyítás törvényességére vonatkozó rendelkezéseket betartotta, a bűnösség megállapítása, a cselekmény Btk. szerinti minősítése és a büntetés kiszabása tekintetében az indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett [Be. 609. § (2) bekezdés a), b) és d) pont].

[22] Az ítéltábla rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság három tárgyalási napot tartott:

[23] 2024. július 2. napján, ahol a vádlott bűnösségét tagadva, érdemi védekezést terjesztett elő. Ezután tanúl sértettet hallgatta meg a tárgyaláson, aki nem élt az őt megillető mentességi joggal, és (36. számú tárgyalási jegyzőkönyv).

[24] 2024. szeptember 16. napján tartott tárgyaláson tanúkihallgatásokkal folytatta bizonyítás felvételét. Így a vádlott édesanyját, tanú5t hallgatta meg tanúként, majd védői indítványra, az időskorú, nehezen mozgó tanú3 tanú, és az ismeretlen helyen tartózkodó kiskorú tanú4 tanú nyomozati vallomását olvasta fel (43. számú tárgyalási jegyzőkönyv).

[25] 2024. október 8. napján tartott tárgyaláson tanú2t, a sértett édesapját hallgatta ki tanúként, majd az iratok ismertetését követően a perbeszéddek hangzottak el, majd utolsó szó jogán nyilatkozott a vádlott, végül a törvényszék kihirdette az ítéletet (49. számú tárgyalási jegyzőkönyv).

[26] Az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék a beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, majd a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, indokolási kötelezettségének eleget

tett, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről kellő alaposággal számot adott (elsőfokú ítélet 9. oldalának [72] bekezdésétől).

[27] Terhelt1 vádlott azt ugyanis kezdettől elismerte, hogy tanúl sértett valóban folytatott prostitúciós tevékenységet, és vele is szexuális kapcsolatot létesített. Védekezése elsősorban arra irányult, hogy a sértett mindezt szabad akaratából tette.

[28] Az elsőfokú bíróság indokolása során ésszerű és logikus érvek mentén mutatta be, hogy Terhelt1 vádlott védekezésével szemben miért tartotta elfogadhatónak az őt terhelő tanúl sértett, és a kiskorú tanú4 és tanú2 tanúk vallomásait. Különösen előbbi, aki a vádbeli időszak egy részében együtt élt a vádlottal és a sértettel, így beszámolt arról, hogy „a vádlott fölrakta tanúl a weboldal név-ra”. Elmondta azt is, hogy a sértett félt a vádlottól, „szomorú volt”, így bár beleegyezett, látszott rajta, hogy nem akar szexuális cselekményt végezni idegen férfiakkal. Ilyenkor a vádlott először nyugtatni próbálta a sértettet, hogy csak pár napig kell megtennie, majd megfenyegette. Azt is alátámasztotta, hogy a vádlott elkérte a pénzt, amit tanúl a „kuncsafttól” kapott. Helyesen idézte a törvényszék azt is, hogy a sértett édesapja, tanú2 tanúvallomásában a lányával egyezően számolt be a történetekről.

[29] Az elsőfokú bíróság a személyi bizonyítékokkal összevetve, az iratok tartalmával összhangban álló helyes, és logikus indokolással fejtette ki, hogy az egyes bizonyítékok, így többek között a rendőri jelentések, a weboldal név weboldalon 2023. február 16-ai regisztrációjáról szóló igazolás, és a bankszámlakivonat (mely alapján igazolt, hogy a vádlott fizette be a díjat) miként voltak egymásba illeszthetők, valamint hogyan képezték egymást kiegészítő, illetve alátámasztó bizonyítékait. A mérlegelési tevékenysége alapját nem feltételezések, hanem konkrét bizonyítékból származó tényyszerű adatok, körülmények képezték.

[30] Helyesen állapította meg azt is, hogy a vádlott az úgynevezett loverboy módszerrel a fiatal, tapasztalatlan sértettet behálózta, manipulálta, szerelmet, törődést és biztonságot színélve, kiépítve a bizalmát és kötődését, majd fokozatosan kontrollálni és kihasználni kezdte őt: szexmunkára, pénzszerzésre, szolgálatokra kényszerítve (elsőfokú ítélet 10. oldal [80-82] bekezdéseiben).

[31] A törvényszék mérlegelési tevékenysége a másodfokú bíróság számára minden elemében meggyőző volt, így a védőnek az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadó fellebbezése a Be. 593. § (2) bekezdésében szabályozott bizonyítékok felülmérlegelésének törvényi tilalma folytán eredményre nem vezethetett. Utal rá az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a „ténybíró”, akinek feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összehasonlításban értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa.

[32] Az elsőfokú bíróság tehát helyes tényállást állapított meg, az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

[33] A megalapozott tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést Terhelt1 vádlott bűnösségére és cselekményeinek minősítése is megfelel a helytállóan alkalmazott büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

[34] A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, majd azokat súlyuknak megfelelően értékelte, amikor lehetőséget látott az úgynevezett középértékűtől lefelé eltérő tartamú szabadságvesztés kiszabására.

[35] Terheltl vádlottal szemben kiszabott, a törvényi minimumban megállapított szabadságvesztés tartama igazodik a terhére megállapított bűncselekmények tárgyi súlyához, a vádlott társadalomra veszélyességéhez és a feltárt bűnösségi körülményekhez. Mindezek alapján az ítéltábla annak sem súlyosítására, sem enyhítésére nem látott indokot.

[36] A szabadságvesztés tekintetében a másodfokú bíróság annyiban egészíti ki az elsőfokú ítéletet, hogy e büntetés törvényhelyeként feltünteti a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontját, és a Btk. 35. § (1) bekezdés III. fordulatát is.

[37] A szándékos bűncselekmények miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt vádlott méltatlan a közügyek gyakorlására, ezért a törvényszék helyesen döntött a közügyektől eltiltás alkalmazásáról, annak mértékét is törvényesen állapította meg. Az ítéltábla közügyektől eltiltás mellékbüntetés vonatkozásában szükségesnek tartja feltüntetni a Btk. 33. § (2) bekezdését is.

[38] A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata fegyház, illetve a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből történő kizárás is törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen tüntette fel ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

[39] A törvényszék törvényesen döntött a vagyonek Kobzása alkalmazásáról, az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

[40] A fent részletesen kifejtettek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.

598. § (2) bekezdése alapján megtartott tanácsülésen a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta azzal, hogy megállapította, hogy a letartóztatásának befejező napja az elsőfokú ítélet kihirdetése, 2024. október 8. napja (elsőfokú 10.B.26/2024/49. számú tárgyalási jegyzőkönyv 12. oldalának utolsó előtti bekezdése).

[41] A másodfokú eljárás során a vádlott védelmében eljáró kirendelt védő díjával felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése értelmében a

Be. 574. § (1) és (4) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2025. év szeptember hó 2. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kertész Andrea s.k.
előadó bíró

Dr. Kováts Katalin s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 10.B.26/2024/49. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.3/2025/8. számú végzése által 2025. év szeptember hó 2. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. év szeptember hó 2. napján

Dr. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke